

tudi tam ne najde. V nedeljo dne 25. oktobra je društvo vprizorilo Finžgarjevo igro »Divji lovec«, ki je nad vse krasno uspela. Igralci so svoje vloge prav dobro rešili, posebno še be-
rač Tonček, ki smo se mu res od srca smejali. Pripravljamo novo igro za november. Želimo, da bi se ustanovil fantovski odsek, ki bi naši fantje mogli v večjem številu sodelovati pri katoliških organizacijah. Po tej začetni poti hodimo po njej in bodočnosti se lahko vese-
limo!

*

Verdunsko bojišče.

Slika s potovanja jugoslovanskih bo-
jevnikov na Francosko od 3. do 18. ju-
nija 1931.

Pripeljali smo se v Verdun z železni-
co iz Pariza. Lep poletni dan je bil in
solnce je neusmiljeno pripekalo. Pelja-
li smo se skozi mesto po novih, asfalti-
ranih ulicah z redkimi in mladimi na-
sadi. Ob straneh so stale nove lične hi-
še, vse stare hiše so bile porušene v voj-
ni. In še danes stojijo med novimi hi-
šami ruševine starih in spominjajo
tujca in domačina na čase pred 15 leti.
Ne moremo se ubraniti utisa, da čuje-
mo izpod razvalin jokanje in stokanje
onih, ki s otrpeli med obleganjem. In
še kakor da bi se domačini ne mogli
otresti nečesa strašnega, je po ulicah
mirno, ni kričečih reklam in celo za-
stave, ki so bile izvešene nam v čast in
pozdrav, so bile majhne, kakor da bi s
svojimi živahnimi barvami ne hotele
motiti miru. — Čudna resnost je vla-
dala povsod in tudi v veselju, ki so ga
kazali domačini pri našem obisku, je
bilo nekaj nedopovedljivo žalostnega.

Takoj za mestom smo se peljali mi-
mo prvega pokopališča: na tisoče in ti-
soče belih križev z napisi in v sredini
njih velika gomila z visokim križem,
pod katerim spi šest neznanih jun-
kov. Sedmega so vzeli iz gomile in ga
prepeljali v Pariz, kjer počiva pod sla-
vnostnim lokom (Arc de Triumph) v
svetovno znanem grobu neznane vo-
jaka. Visoko gori nad križem plapola v
lahkem vetru velika francoska troboj-
nica. (Glej sliko na 3. strani »Naših
slik«.)

Prispeli smo na vrh do razpotja, —
kjer se cepi cesta na desno proti trd-
njavi Veaux (izgovori: Vo) in na levo
proti trdnjavi Duamont (izgovori: Dia-
mon). Na desno stoji prvi spomenik:
Na velikanskem podstavku iz mar-
morja leži mrtev lev. (Glej sliko!) »Aux
mort's: »Mrtvim«, piše na podstavku,
in so na njem navedene vse divizije, 7
po številu, ki so ostale tu na tem pro-
storu. Tu je namreč prostor, kamor so
prodrli Nemci pri svojih napadih naj-
dalje. Pripovedovali so nam, in zdelo
se nam je, da je še danes tako, da je tu
na položnem griču velikanska gomila,
in da se je ta gomila še dolgo po vojni
videla: Tu je padlo 820.000 ljudi na pro-
storu 2 km². Nemci so namreč že za-
vzeli obe utrdbi Veaux in Duamont in
so za vsako ceno hoteli prodreti proti
mestu. Ako bi uspeli in prodrli, bi jim
nadaljnega pohoda proti Parizu ne za-
mogel nikdo braniti. Sam nemški pre-
stolonaslednik je na črti 2 km napadal

tu tri dni in tri noči! Tri dni in tri noči
so šli nemški vojaki v trumah v raz-
dalji enega koraka drug poleg drugega
proti neprodirnemu zidu francoskega
topovskega ognja. Tisoči za tisočem so
tu padli v napadu, a tudi mnogo, mno-
go tisočev branilcev je ostalo in se niso
več vrnili. Sedem celih francoskih di-
vizij.

Pred vojno so bila tu polja in vino-
gradi in dve lepi vasi, a danes ni sle-
du več o njih. Le poldrug meter visok
steber stoji na prostoru, kjer je bila
je na teh grobovih bilo še nedavno dru-
nekoč vas, napis na njem pa pravi, da
gače.

Šli smo peš mimo razbite trdnjave
Duamont. Ob cesti tablice z napisi:
»Smrtno nevarno.« Vodja nam kaže
neko malo dolinico in pripoveduje:
Neke noči je bil poslan abtalon fran-
coskih vojakov, da zamenja tovariše v
prednjem strelskem jarku pri trdnjavi
Duamont. Vojaki so hiteli, ali prej ko
je posijalo solnce v malo dolinico, v ka-
teri so se nahajali, in predno so mogli
dospeti v strelski jarek, so jih opazili
Nemci in jih zasuli s topovskim og-
njem. V nekoliko minutah ni bilo no-
benega več. Od tega trenutka se ime-
nuje ta dolinica »Dolina smrti«.

Pot preneha. Na desno vodi pod ve-
likim betonskim obokom steza na naj-
strašnejše mesto, do najstrašnejšega
groba na svetu, do najveličastnejšega
vojaškega spomenika. Pod ogromnim
betonskim svodom na debelih okroglih
stebrih leži zasut jarek (glej sliko na
naslovni strani »Naših slik«). Nekoli-
ko zravnan. To je bil prednji strelski
jarek in v njem vojaki, pripravljeni na
izpad. V trenutku, ko so vojaki vzeli
svoje puške z nasajenimi bajoneti in
se z drugo roko oprijeli roba jarka, da
bi skočili iz njega za napad, je eksplo-
dirala tik za jarkom nemška mina in
zasula cel bataljon. Vseh 160 stoječih
in pripravljenih za izpad. In še danes
so tako! S puškami v rokah stojijo za-
suti v jarku. Kakor da čakajo še vedno
povelja za napad. Vsi, drug poleg dru-
gega, ponekod kakor naslonjeni. In iz
zemlje štrlijo konci njihovih pušk ter
bajonetov. Tu pa tam še bele kosti le-
žijo na robu jarka poleg pušk in zdi se,
da roke, tiste bele kosti, še danes dr-
žijo puške, še vedno tako čvrsto, kakor
takrat in nam pravijo: »Ne bojte se,
preko nas ne pride nikdo.« Naš vodja,
francoski polkovnik Maršal, nam pra-
vi: »Kdor namerava vojno, naj pride
prej semkaj pogledat. Premislil si bo.«
Brez besed, kakor smo prišli, se vrača-
mo in si ogledujemo razbito trdnjavo
Duamont.

F. K.

*

Pri zapeki, krvnem prenapolnjenju trebuha
kongestijah, bolečinah kolčnih živcev, bole-
činah v boku, zasoplenosti, hudem srčnem
utripanju, migreni, šumenju v ušesih, omoti-
ci, pobožnosti povzroči naravna »Franz Jose-
fova« grenčica izdatno izpraznjenje črevesa
in osvoboditev od občutkov tesnobe. Mnogi
zdravniki uporabljajo »Franz Josefovo« vodo
tudi pri nadlogah klimakterijalne dobe z naj-
večjim uspehom. »Franz Josefova« voda se
doblja v vseh lekarnah, drogerijah in špecerija-
skih trgovinah.

Maribor. V torek dne 27. oktobra zjutraj je
v tukajšnji splošni bolnici umrl njen dolgo-
letni nadupravitelj g. Rajko Cvirn. Njegovo
delovanje na tem zavodu je bilo v ozki zvezi
z napredkom naše bolnice. Rojen leta 1868 v
Loki pri Šmarju kot sin poznejšega naduč-
telja v Stopercah, se je že v mladih letih
posvetil bolnični upravni službi. Leta 1901 je
bil premeščen iz Voitsberga v Maribor kot
nadupravitelj bolnice. Bolnica v Mariboru se
je baš takrat znatno povečala, dobila nove
bolnične objekte, nova gospodarska poslopja
in kuhinjo ter se je razvila iz malega zavoda
v srednje veliko, za takratne razmere moder-
no bolnico. Vse te preureditve in ureditve in
organizacija bivših štajerskih podežel-
skih bolnic je zahtevala mlade in agilne mo-
či v gospodarstvu in v bolnični administra-
ciji vsestransko znanje. Te lastnosti pa so v
veliki meri določile blagopokojnega, zato mu je
takratna nadzorstvena oblast poverila vodst-
vo druge največje bolnice v bivši Štajerski.
Tekom svojega službovanja je posvetil vse
svoje moči nadaljnjemu razvoju bolnice, je
bil priznan kot strokovnjak v bolnično-upra-
vnih zadevah in učitelj vsega naraščajočega
bolnične upravne stroke. Svojim tovarišem in
podrejenim je bil vedno blag predstojnik, ki
se je toplo zavzemal za pravice vsega bolnič-
nega osebja. Po svoji vpokojitvi leta 1924 se
je umaknil na svoj lastni dom v Stopercah.
Pa tudi tu ni počival, temveč je s pazljivostjo
zasledoval napredek naših bolnic ter z de-
janjem in nasveti pomagal svojim sovaščanom,
kolikor so mu to dopuščale njegove moči. V
zadnjih letih je velikokrat v mariborski bol-
nici iskal in našel pomoči svoji zavrtni bo-
lezni, dokler ga ni ugrabila neizprosna smrt.
Pokojnemu bodi ohranjen blag spomin!

Maribor (Rajka Cvirn zadnja pot.) Skoraj
verjeti nismo mogli, ko smo slišali, da nas
je zapustil naš dober Rajko. Žalost je napolnila
nas vse, ki smo ga poznali, bodisi iz časa nje-
govega upraviteljevanja v splošni bolnici v
Mariboru, bodisi bivajočega pozneje v Stoper-
cah, kjer je vedno rad pomagal z zdravstve-
nimi nasveti vsem, ki so pri njem iskali po-
moči. V četrtek ob 15. uri so se zbrali pred
mrlavašnico splošne bolnice v Mariboru, v ka-
teri je zadnjič brezuspešno, kar je že sam slu-
til, ko je ob vstopu izjavil č. sestri: »Zdaj sem
pač prišel umreti!«, iskal pomoči, številni nje-
govi znanci in prijatelji, predvsem vse urad-
niško osebje bolnice z višjim upravnikom gosp.
Stegnarjem, gg. zdravniki z ravnateljem g. dr.
Vrečkom, č. usmiljenke s svojo prednico in z
zastopstvom usmiljenih sester tudi iz Ptuja.
Tukaj se je po slovesni blagoslovitvi telesnih
ostankov blagopokojnika poslovil od njega vi-
šji upravnik splošne bolnice gospod Stegnar,
ki je orisal potek njegovega izredno delavnega
življenja in se spominjal njegovih nevenljivih
zaslug za razširitev in izpopolnitev tukajšnje
bolnice, vse to v blagor trpinu. Po poslovnih
besedah g. višjega upravitelja se je pomikal
veličastni sprevoz, ki ga je vodil osebni, dolgo-
letni prijatelj rajkega, preč. g. profesor M.
Petelinšek, z asistenco na mestno pokopališče
na Pobrežju. Ob odprtem grobu mu je izprego-
voril v srce segajoče besede še preč. g. prof.
M. Petelinšek, spominjajoč se ga kot svojega
dobrega prijatelja in posebej povdarjajoč nje-
govo vzorno praktično katoličanstvo. Obilna

udeležba pri sprevedu, veliko število krasnih vencev, ki so povsem zakrili mrtvaški voz in vroče solze ne le njegovih priljubljenih sorodnikov, ampak tudi drugih navzočih, so jasna pričča, kako visokočisljan je bil rajni in kaj smo z njim izgubili. Svetila mu večna luč!

Št. Peter pri Mariboru. Davica se je pojavila med otroci ene hiše v Trčovi, ni pa se dalje razširila, tako da ni nobene nadaljne nevarnosti. — Proračun našega krajevnega šolskega odbora za leto 1932 znaša Din 51.320, vsekakor precejšnje breme. — Z nadaljevanjem okrajne ceste Nebova—Ložane še vedno nič ni. Dane obljube se ne izpolnijo, čeravno je tozadeven kredit na razpolago.

Razbor pri Slovenjgradu. Dne 23. oktobra se je pod Urško goro med Plešivcem in Suhim dolom pripetila velika nesreča Francetu Priplat. Peljal je hlode na vozu njegov sin Ivan Priplat. Naenkrat pa mu zdrkne zadnje kolo z osi, in voz je začel po malem lesti na spodnjo stran. Ivan ni mogel voza več obdržati, prevrnil se je s ceste v globok jarek in potegnil za seboj oba konja in voz, tako da se je s težavo komaj Ivan sam rešil, konj pa je bil eden takoj mrtev, drugi in voz pa težko poškodovana. Franc Priplat utrpel nad 3 tisoč Din škode. — Tukajšnji občinski odbor je imel svojo sejo dne 22. oktobra, h kateri je bil povabljen tudi naš soobčan g. Josip Druškovič, lesni veletrgovec v Slovenjgradu, radi posvetovanja o občinski cesti Prevolnik—Suhidol. Na prošnjo župana je za to cesto g. Druškovič daroval brezplačno za približno 250 m dolžine lesa za mostnice, za kar mu gre od strani občine najlepša hvala! Je pač malo takih darovalcev!

Ribnica na Pohorju. Iz trgovine g. Sitarja je bilo pokradeno manufakturnega blaga za 40.000 Din. Vlomitca, tri tujce, ki so nosili ukradeno blago, je zalotilo orožništvo pri Dravi in jih predalo v zapore mariborskega okrožnega sodišča. Sitarju še ni vrnjeno vse pokradeno blago.

Gornja Radgona. Finančni stražnik je zadel ob prekmursko-avstrijski meji na tihotapsko družbo šest oseb, ki je hotela preko meje in je zbežala pri prvem srečanju pred finančarjem. Stražnik se je skril na prežo in res se mu je približala družba švercarjev v drugič. Ker tihotapci na poziv niso postali, je finančar oddal dva strela. Prvi strel je enega od tihotapev ranil, a je ušel preko meje, od drugega strela zadeti pa se je zgrudil mrtev baš na avstrijsko-jugoslovanski meji. Komisiji iz avstrijske Radgone in Murske Sobote sta ugotovili dejanski stan in namili pri ustreljenem nad 1000 Din gotovine. V črtvi tihotapstva je prepoznal avstrijski žandar nekega Zvera iz Peklenice pri Čakovcu, ki je imel že večkrat opravka z avstrijsko obmejno stražo.

Sv. Urban pri Ptuj. V spomin blagemu možu Alojziju Januš! Nihče ne bi verjel, kedor ga je poznal, da ga smrt že tako blizu zalezuje. Akoravno že v 66. letu, je bil še videti korenjak, zdrav in čil. Kakor blisk pa se je raznesla novica, da Janušovega Lojza ni več med živimi. Pri svojem najljubšem delu, pri spraviljanju sadja, katero mu je letos obilo obrodilo, je nenadoma pred očmi svojega sina, kateremu je deloma že izročil posestvo, padel in po parkratnih vzdihljajih izdahnul za vedno. Hud, nenaden udarec za ženo, s katero sta živela v srečnem zakonu čez 35 let. Bil je čez 30 let naročnik »Slovenskega Gospodarja« in kot strogo krščanski mož vzrejal tudi svojih šest otrok v tem duhu. Kot gospodarju mu je bilo najljubše delo

negovanje sadnega drevja, katero je tudi v njegovi dobri oskrbi donajalo blagostanje k hiši. Bil je mož mirnega, strogo krščanskega značaja. Vsaka beseda, ki jo je izgovoril kot hišni gospodar, kot 30letni odbornik občine Sv. Urban, kot odbornik tukajšnje Hranilnice in posojilnice, je bila mirno in premišljeno izgovorjena, da je nekaj pomenil, ter bila v blagor vseh, za katere je bila namenjena. Zato ga bomo tudi vsi jako pogrešali. Velika množica ljudstva, katera ga je spremljala na zadnji poti, je bila dokaz, kako je bil pri vseh priljubljen. Pri odprtem grobu je govoril poslovinne besede vlč. g. župnik in g. župan občine Sv. Urban. Akoravno si nas, dragi Lojze, naglo zapustil, vendar pamo vsi, ki smo poznali Tvoj značaj in Tvoje življenje, da Te smrt ni našla nepripravljenega, ker si bil zmirlaj za vse dobro vnet in vesten izpolnjevalec dolžnosti Apostolstva mož. Počivaj v miru! Žena, otroci in vsi prijatelji imamo zaupanje, da vidimo se še enkrat nad zvezdami!

Bukovci. Prostovoljno gasilno društvo Bukovci pri Ptuj, si je zgradilo letos poleg gasilnega doma 12 metrov visok stolp, ki je stal precej truda in seveda tudi denarja. Ker pa še stroški niso povsem kriti, zato priredi društvo dne 15. t. m. ob 3. uri pop. v šoli pri Sv. Marku zanimivo žaloigro »Užitkarja«. Igra je nad vse krasna in zanimiva, vstopnina malenkostna, za to se vabite vsi prijatelji gasilstva in poštene zabave, da pridete. Ne bo vam žal! Z gasilskim pozdravom. Odbor.

Dražava pri Konjicah. Prečeni četrtek dne 22. oktobra smo na domačem pokopališču v Žičah položili k zadnjemu počitku posestnika Ivana Ulčnik, ki je v 76. letu svoje starosti preminul po kratki bolezni. Kako zelo priljubljen je bil in spoštovan tudi izven domačega kraja, je pokazala obilna udeležba pri pogrebu. Skrben gospodar je bil, zvest svojemu prepričanju, ter dober družinski oče. Na pragu domačije mu je v slovo spregovoril vlč. g. duhovni svetnik Grobelšek. Kakor že večkrat popreje raz istega praga, je pokojnemu kot svojemu sorodniku ter dobremu prijatelju zaklical poslednji: »Na svidenje!« Domači gasilci, katerih podporni član je bil umrli, so nato dvignili krsto ter številne vence in v vrstah odkorakali v pogrebem sprevedu, ki ga je izpred hiše žalosti vodil vlč. g. župnik Tomažič ob asistenci čč. gg. Žičkarja iz Loč, Rateja iz Trbovelj in Grobelška iz Gomilkega. Na domu, po sv. maši kakor ob odprtem grobu je pel ganljive žalostinke domači moški pevski zbor iz Konjic in Žič. Jasno in toplo jesensko solnce je, kakor v zadnji pozdrav rajnemu, pošiljalo zadnje jesenske žarke, ko so padle na krsto prve grude domače zemlje, ki jo je pokojni tako ljubil. Tudi mi mu želimo, naj v miru počiva! Užalosteni rodbini pa naše iskreno sožalje!

Frankolovo. Po dolgotrajnem in trudopolnem delu smo prišli pri nas do komisijskega oglada že tako zaželjene in potrebne ceste Frankolovo—Soca—Dobrna. Dne 21. oktobra se je vršil ogled od strani banske uprave ter srezkega cestnega odbora. V komisiji so bile tudi po županih zastopane občine in interesi po svojih zastopnikih. Komisija je končno določila, da se mora čimprej zgraditi cesta banska II. vrste, da je nujno potrebna in da pride pri banski upravi leta 1933 v proračun. Ta cesta bo korist ne samo za interesirane občine, ampak tudi za sosedne srece, kot konjiški in slovenjgraški.

Bele vode. Slavnostno streljanje, slovesno zvenenje, vitki mlaji, mični slavoloki in prav

lepo okinčana župna cerkev je proslavljala na nedeljo Kristusa Kralja inštalacijo našega novega župnika č. g. Franc Klasinca, bivšega kaplona v Slov. Bistrici. Nad vse navdušeno pa ga je pozdravljala mladina in odrasli v vznesenih pozdravnih besedah, želeč najboljše sado njegovemu delovanju. Našega navdušenja ni mogel ugasiti dež, ki je ves čas pripravljal in med slovesnostjo močno nalival, niti trije junaki dneva, ki so nas od nekulturne strani prišli izzivali. Mi pa smo z vztrajnostjo hoteli dokazati, da hočemo biti z župnikom složni in edini v delovanju in žrtvah ter v skupnem prizadevanju temelj naši lepši bodočnosti. Dal Bog!

Ljutomer. Kmetiska nadaljevalna šola v Ljutomeru, ki jo je v preteklem šolskem letu poselalo lepo število kmetških mladeničev, prične, ako bo tako vreme onemoglo kmetško delo, s poukom v drugem tečaju. Zato vabi vse kmetške mladeniče iz občin Ljutomer, Slamnjak, Stročjavas, Presika, Kamenščak, Cezanjevi, Staracea, Branoslavci, Noršinci in Cven, ki so lani posejali prvi tečaj te šole, naj se javijo dne 8. novembra ob pol 9. uri v pisarni meščanske šole, kjer bode vpisovanje. Pouk se bo vršil zopet ob četrkih in sobotah od 2. do 5. ali 6. ure popoldne, predavali bodo isti predavatelji, kakor v preteklem šolskem letu. Sprejmejo pa se tudi kmetški mladeniči, stari 16 let, ki še niso posejali prvega tečaja, ker je učna snov razdeljena tako, da letos lahko poslušajo drugo polovico snovi, naslednje leto pa prvo polovico, ki se je obravnavala v preteklem šolskem letu. Tudi ti naj se javijo pri županstvih in pri vpisovanju. Pouk je seveda brezplačen, od učencev se samo zahteva, da redno prisostvujejo pouku. Vsak mladenič, ki je lani posejal šolo, naj sam med svojimi tovariši poagitira za čim večji poset šole. Naj nikdo ne zamudi prilike za nadaljnjo stanovsko izobrazbo!

Jurklošter. Ni res, da smo dne 15. tega meseca ustavili obratovanje radi tega, ker ne dobimo od banke gotovino, res pa je da obratovanje nikdar nismo ustavili. Tovarna je počivala dne 16. in 17. oktobra, ker smo izvršili nujna in neodložljiva interna dela, katere pri polnem obratu ne moremo izvesti. Delavstvu smo dovolili, da si nabavi iz naših gozdov ob tej priliki les za kurjavo za zimo. Ni res, da je tovarna nekdanj delala tudi ob nedeljah, res pa je, da smo delali leta 1929 trikrat ob nedeljah, ker smo bili k temu prisiljeni radi nujnih naročil. Res je, da smo znižali delavcem mezde, k čemur smo bili radi neznosnega položaja na gospodarskem polju prisiljeni, vendar pa prejema naše delavstvo poleg drugih ugodnosti razmeroma boljše mezde kakor v drugih podjetjih celjskega okraja. Zahvaljujoč Vam v naprej za objavo i opravka, beležimo z odličnim spoštovanjem: Tovarna lesnih izdelkov v Jurkloštru.

Zibika. Nne 13. oktobra je na zagrebški gospodarsko-šumarski fakulteti položil diplomski izpit naš rojak g. Martin Čokl in sicer z odličnim uspehom. Mlademu inženjeru iskreno častitamo!

Podčetrtek. Dne 22. oktobra je po dolgi in mučni bolezni, previdena s tolažili sv. vere, preminula posestnica Marija Plevnik v še ne visoki starosti 59 let. Pokojnica je bila skrbna gospodinja, dobra žena in vzorna mati svojih peterih otrok, katere je vzgojila lepo v krščanskem duhu. Bila je splošno priljubljena ter spoštovana, kar je tudi pokazal njen pogreb, ki se ga je udeležilo prav veliko ljudi. Srčna hvala predvsem vlč. g. župniku Pircu za lepe tolažilne besede ob času težke bolezni blage

Za našo deco.

Bratje Grimm.

Srečni Ivo.

(Konec.)

Ko je Ivo videl, kako sta se izgubila oba kamna v globočino, je pokleknil na tla ter je iskreno zahvalil Boga, da ga je rešil bremena, da ga je osvobodil težkih kamnov.

»Kako sem srečen«, je zaklical, ko se je zopet dvignil, »nihče ni srečnejši od mene.«

Nato je veselo poskočil ter je, prost vsakega bremena, tekkel vse do hiše, kjer je mogel objeti svojo mater.

Kralj Žan.

(Afriška povest.)

Kralj Žan! Pomnite, da to ni bil človek, ampak stara, pametna opica. Morda ni bila niti toliko pametna kolikor izobražena. Pa kaj takega se lahko pripeti tudi nam. Vobče je bil Žan toliko pameten, da je lepo vodil svojo kraljevino.

Ker je imel dolge roke, se je mogel vihteti kakor blisk od veje do veje. Tudi tekkel je tako hitro in tako vztrajno, da ga ni mogel nihče dohiteti. Kralj Žan je hodil po dveh nogah, zato je veljal več od ostalih živali.

V tej povesti izveste, kako je Žan izgubil kraljevino in kako je nehal hoditi po dveh nogah in z njim vse druge opice.

Njegova kraljevina je obsegala del gozda. Največji njegov podanik je bil slon, najmanjši mravlja. Drugi podaniki so mu bili: pes, maček, miš, močvirje, palica in ogenj, goreč med dvema grmičema.

Goto ste opazovali, kako prasketa voda, če jo vlijete na ogenj. Pri močvirju kralja Žana tega ni bilo. Več ko so vode iz tega močvirja vliвали na ogenj, bolj se je ta razvil.

»To je zato, ker sta moje močvirje in moj ogenj dobra prijatelja«, je govoril ponosno Žan.

Pravtako se njegova miš ni niti najmanj bala mačka. Pes in maček sta bila najboljša prijatelja. Palica se je brigala za svoje posle in nikoli ni niti pomislila, da bi udarila psa. Mravlji tudi nikoli ni prišlo na um, da bi koga opekla.

Ne. Vsi so živeli v največji slogi in ljubezni. Pa nekega nesrečnega dne je prišel h kralju ubogi krojač, po imenu Itkler, pa se je pritožil, da mu je nekdo preluknjaj obleko.

Veste, kako je to: kakor če se najlepše igrate, pa pride kdo in vam prekine igro. N. p. mati vas pošlje spat, ali zvon vabi v šolo, ali vrtnar vas hoče tožiti očetu, da kvarite vrt.

Torej, vidite! Nekaj takega se je pripetilo v državi kralja Žana! Vsi so bili srečni in zadovoljni, dokler se ni pojavil tisti neumni krojač ter donesel svoj površnik, preluknjaj na šestih mestih.

»Vaše Veličanstvo«, je rekel, »škoda se mi mora povrniti! Najprej sem mislil, da mi je to izmed Vaših podanikov napravila miš, ali ona krivi mačka. Maček trdi, da je videl, kako je nosil površnik pes v gobcu. Pes spravlja krivdo na palico, palica na ogenj in ta zopet na vodo. Voda zanikuje vse in pravi, da je te luknje napravil slon, slon pa obtožuje mravljo.

»In potem?« je vprašal kralj jezno.

»Pokliči jih, pa izprašuj po vrsti, da pride mo do resnice. Drugače bodo dolžili drug drugega, krivca pa ne najdemo.«

»Dolžijo drug drugega? Prepirajo se? Oh, nesreča! To se doslej še ni pripetilo. Porazgovoril se bom s svojim najstarejšim ministrom, ti pa sedi tu in čakaj!«

Krojač je sedel na travo, prekrižal noge ter izvlekel iz žepa nit in naprstnik.

»Kaj hočeš storiti? Ne zašij luknjic, ker tedaj bodo vsi rekli, da ni bilo nič«, je rekla pametna opica.

»Veličanstvo, ne dovolite, da Vam svetuje najstarejši minister. Mogoče Vam bode dal slab nasvet«, je odgovoril krojač.

Kralj Žan ga je jezno pogledal. Mnogo je dal na svojega prvega ministra. Sicer pa je krojač menil prav. Prvi minister je bil šakal (sličen našemu psu). To je bila podla žival in kdo je vprašal za svet, je slabo vozil.

Kralj Žan je torej poklical šakala ter mu je povedal, kaj se je pripetilo. Ko mu je minister stavil svoje predloge, je odšel in poklical vse podanike.

Prišli so vsi in so se postavili v red. Prva je bila miš, potem maček, dalje pes, palica, ogenj in močvirje. Vzadi pa sta bila ogromni slon in vrh neke travice mravlja.

»Krojač«, je začel kralj Žan, »pokaži svoj površnik!«

Krojač je razprostrl površnik pred vsemi in na njem so videli šest okroglih luknjic.

»Kdo je to napravil?«

»Miš!« je zaklical krojač.

»Maček!« je vrisnila miš s tankim glasom.

»Pes!« je zaklical maček.

»Palica!« je pomumljal pes.

»Ogenj!« je zaklicala palica.

»Voda!« je siknil ogenj.

»Slon!« je prasketala voda.

»Mravlja!« je zatrobental slon skozi rilec.

»Vaše Veličanstvo se more sedaj lepo prepričati, da nihče ne priznava«, je menil maček.

(Konec prihodnjič.)

Utemeljitev.

Neka gospa je stopila v trgovino s čevlji ter zahtevala čevlje iz krokodilove kože. Hotela pa je tudi vedeti, ali so tudi nepremočljivi.

»Seveda so, gospa«, je odvrnil trgovec, »ker drugače bi bil krokodil vedno imel vodo v trebuhu.«

Znatl se more.

Škoti so znani skopuhi. Nekoč so prišli v cerkev trije sosede. Ko je cerkovnik pričel pobirati po cerkvi milodare s pušico, niso vedeli, kaj naj naredijo. Končno jim pride na misel, kako se izogniti pobiranju. Eden je padel brž v omedlevico, druga dva sta ga pa nesla ven.

Gorenjska.

Tujec, ki se je peljal s kamniškimi vlakom, je vprašal sopotnika, koliko je ura.

»Ne vem, na tem vlakcu vam ni treba gledati na uro«, odvrne oni.

»Kam pa naj pogledam?«

»Na pratiko!«

Srajca.

Bregar: »Nekdaj je na Dunaju iznašel novo srajco brez gumbov.«

Flegar: »To ni nobena nova iznajdba. Jaz imam tako srajco že, odkar sem srečno poročen.«

Demišljavost.

Praktikant se pogaja za službo.

»Sprejemem«, pravi, »plačali mi boste toliko, kolikor sem vreden.«

»Se veče, odvrne gospod ravnatelj, »dobili boste celo nekoliko plače.«

Čarovnik.

Nek človek, ki je vedel za vsakovrstne čarovnije, je razkazoval ljudem svoje umetnosti. Pomagala mu je izredno lepa pomočnica. Ko se je čarovnik baš pripravljaj, da zapre svojo pomočnico v nekako omaro in jo potem baje razreže na drobne kose, se oglasi nekdo iz občinstva:

»Počakajte, za božjo voljo, zaprite v omaro rajši mojo staro!«

pokojnice in za v srce segajoči nagrobni govor, dalje vsem darovalcem krasnega cvetja in sploh vsem, ki so na katerikoli način izkazali blagi pokojnici zadnjo čast in preostalim lajšali težko usodo. Nepozabni pokojnici naj svetl večna luč. Daj Bog, da bi bilo naše svidenje tako veselo, kot je bilo žalostno naše slovo.

Pišce. Pogreb narednika. Nekaj dni se je že veselila Slopeškova obitelj v Dednjivasi na dopust svojega edince Franceta, ki je služil vojake kot narednik pilot lovca v Zemunu. Namesto njega so dobili k prazniku Vseh svetnikov brzojav, da se je v ponedeljek dne 26. m. m. v Zemunu z letalom smrtno ponesrečil. Tam v bolnici usmiljenih sester umrl. Na željo hudo prizadetih staršev so ga v četrtek dne 29. m. m. pripeljali z vlakom v Brežice, od tam pa v mrliškem vozu globoške občine v Pišce. Po sv. maši se je vršil svečani pogreb na domače pokopališče. Na dolgem potu do hladnega groba ga je spremljal eden njegovih vojaških prijateljev in 4 krasni vencji, ki so mu jih poklonili: njegov potočnik, podoficirji, mehaničarji ter oficirji v zadnji pozdrav. Tako so ga cenili in ljubili, gotovo radi njegove značajnosti, delavnosti in vestnosti. Z ljudskošolsko izobrazbo je spravil do narednika in kot taki služil svoji dragi domovini z vsem srcem, še več, ji želel služiti celo svoje življenje. V 24. letu, torej veliko prezgodaj, se je to končalo. Dragi France, ostaneš za vzor, kako trdne volje je treba mlademu človeku, da doseže svoj življenjski cilj. Pri Bogu uživaj zaslužen plačilo, duša plemenita!

Raznoterosti.

Tudi v Ameriki je velika revščina. V neki šoli v Čikagi se je pripetil sledeči slučaj: Učiteljica je vprašala malega Jimmija, ki je bil zadnje čase nekaj top in brezbrizen: »Kaj si imel danes za obed?« — »Nič«, odgovori Jimmie. — »Kaj si imel danes za zajutrek?« — »Nič, nisem bil danes na vrsti.« Preiskava je pozneje dognala, da je pet otrok v družini; družina pa je tako revna, da ne morejo vsi otroci dobiti vsak dan zajutreka, marveč se morajo vrstiti, da pride vsakdo izmed njih samo vsak peti dan na vrsto. Enako tudi ni imela mati denarja, da bi ga dala otrokom, da si kupijo opoldne obed; tako so bili večkrat celi dan brez hrane. Ni to kak osamljen slučaj. Na tisoče in tisoče je takih družin v tem bogatem mestu.

Denar še pod zemljo ni varen. 68letna A. Lulinski v Čikagu je, kakor že mnogo drugih ljudi, izgubila po zadnjih polomih vse svoje zaupanje v banke. Dvignila je zato svoj denar v znesku 13.000 dolarjev in ga zakopala v svoji hiši v kleti. Ko pa se je povrnila od nekega obiska iz Mičigana, je opazila, da je denar izginil. Menila je, da ga je kdo domačih vzela, in je zato čakala, da bo pri katerem članu družine opazila kako zapravljanje. Ker pa le ni bilo nikakega znamenja, je postala nemirna in je naznanila celo zadevo — policiji.

Kanibali pojedli sto komunistov. Iz holandske Nove Guineje — otok blizu Avstralije — je došlo poročilo o žalostnem koncu, ki ga je storilo sto komunistov. Bili so zaprti v neki ječi, od koder

se jim je posrečilo pobegniti. Na begu pa jih je zadela žalostna usoda. Ujelo jih je ljudožrsko pleme Papuancev ob Kavarga reki in jih — požrlo.

★

MALA OZNANILA

250 Din dnevno zaslužite z obiskovanjem ljudi v Vašem okraju! »Kosmos« Ljubljana, poštni predal 307. Znamko za odgovor. 1579

Izjava. Podpisana Terezija Berlak obžalujem, da sem žalila ob priliki trgatve g. Franca Hruga, posestnika v Pacinju, ter izjavljam, da so bile žalitve neresnične. Ptuj, dne 30. oktobra 1931. Terezija Berlak. 1584

Učenca zdravega za klobučarsko obrt sprejme Kvas, Maribor, Aleksandrova cesta 32. 1586

Pomočnika in vajenca skrejem takoj. Oskrba v hiši. Franc Caf, čevljar, Zavrh 74, Sv. Lenart v Slov. gor. 1592

Ena družinska hiša z vrtom novo zidana, na Pobrežju-Maribor, prodam po nizki ceni. Ivan Jünger, Slovenska ulica 6, Maribor. 1587

Krojaški vajenec se sprejme z dobrim šolskim spričevalom. Ima v hiši hrano in stanovanje. Maribor, Prečna ulica št. 2. Juteršnik. 1586

Zahvala.

Za takojšnjo izplačilo pripadajoče podpore po smrti mojega očeta gosp. Alojza Sterniša izrekam

»Ljudski samopomoči«

v Mariboru najlepšo zahvalo.

Hrastje-Mota, dne 23. okt. 1931.

1589

Andrej Sterniša.

Zahvala.

Po smrti mojega strica Mihaela Bezjak sem sprejel od

»Ljudske samopomoči«

v Mariboru takoj izplačano pripadajočo podporo, za katero se tem potom najlepše zahvaljujem.

Krčevina pri Vurbergu, 24. okt. 1931.

Zahvala.

Podpisani izrekam podpornemu društvu

»Ljudski samopomoči«

v Mariboru najlepšo zahvalo za takoj izplačano podporo po smrti moje žene Ivane Kurbus in priporočam to prekoristno društvo vsakomur v takojšnji pristop, ako še ni njega član.

Zupetinci, dne 29. okt. 1931.

1591

Jernej Kurbus.

Zahvala.

Za nemudoma izplačano podporo po smrti moje matere g. Marije Kocmut izrekam tem potom podpornemu društvu

»Ljudski samopomoči«

v Mariboru najlepšo zahvalo in priporočam to društvu vsakomur.

Sv. Jurij ob Šč., dne 29. okt. 1931.

1592

Franz Kocmut.

Nov vozni red

veljaven od 4. oktobra 1931, se dobi v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru. Cena 2 Din.

Nameravate saditi sadno drevje? Jesensko sajenje je najboljši! Zahtevajte takoj našo ponudbo! V račun vzamemo dobro ohranjen vprežni okopalnik in istotako možko kolo. Drevesnica Jelen, St. Ilj pri Velenju. 1588

Posestvo 1½ johe, zidana hiša z gospodarskim poslopjem, električna luč, voda v kuhinji, 4 sobe, primerno za rokodelca ali vpokojenca, trg Muta ob Dravi, cena 72.000 Din. Poizve se pri Ignacu Jevšenak, Slovenske Konjice št. 64. 1563

Krasno posestvo 10 oralov, v Spodnjih Žerjavcih št. 29, naprodaj. Sv. Lenart v S' 1571

V Počehovi (Košaki) se išče polje 1—2 orala v najem. Ponudbe na gostilno »Tržaški dvor« v Mariboru. 1572

Močen kečeselj z usnjato streho in čistilnik za žito se prodaja ali zamenja za rženovo slamo. Pomudbe na gostilno »Tržaški dvor« v Mariboru. 1573

V Mariboru na voglu Meljske in Aleksandrove ceste v novi hiši te postrežejo najbolje in ceno z naglavnimi robci, tkaninami vseh Oglejte si, predno greste drugam. — Maks Bračič. 1570

Zakonca brez otrok, bolehn, z lepim posestvom, sprejmeta dekle, pridno in pošteno, od 10 do 30 let staro, ki ima denarja od 20.000 Din naprej. Ponudbe na upravo lista. 1567

Župni urad Sv. Andreja, pošta Velenje, sprejme samskega čevljarja za možnarja. 1565

Majer in ofer se sprejme. Naslov v upravi lista. 1566

Viničarja s tremi delavnimi močmi v občini Matna št. 54 sprejme takoj Ludvik Kozar, Sv. Trojica v Slov. gor. 2. 1578

Sprejme se pridni učenec poštenih staršev za sedlarsko in tapetarsko obrt. Peter Troger, Mozirje. 1577

Majer ali ofer s štirimi delavnimi močmi se sprejme. Pismene ponudbe na upravo lista pod »St. Janž«. 1561

Ure, popravilo, gramofone, zlato za reklamno ceno samo pri Ackermann in Kindl, Ptuj. 1562

Dva šivalna stroja na prodaj: Dadiou, mehanična delavnica, Maribor, Vetrinjska ulica št. 11. 1558

Kupimo

vsako množino prvovrstnih zimskih

žlaktnih jabolk

samo vagonске množine proti takojšnjemu plačilu. — Ponudbe prosimo brezpogojno z navedbo skrajne cene franko vagon nakladalna postaja na:

Štajersko sadjarsko zadrugo v Mariboru, Miklošičeva ulica 2. 1559

Pohišivo - preproge

Linolej, zavese, posteljno odeje, namizni prti, vzglavja, tuhenti, šivane odeje, volnena pregrinjala, pregrinjala za mobilije, gradl za matrace, kakor tudi vse vrste lesenih, tapetnih in železnih mobilij po čudovito nizkih cenah pri:

Karolu Preis - Maribor
Gospeska ulica 20.

Ceniki zastoj! 1367 Ceniki zastoj!